

Intet må komme i vejen for Guds ord
Carl Fr. Wisløff - "Udvælgelsen i Kristus"

Og mens de var på vandring, gik han ind i en landsby; der var der en kvinde ved navn Marta, som tog imod ham i sit hus. Hun havde en søster, som hed Maria, og hun satte sig ved Herrens fødder og hørte på hans ord. Men Marta havde travlt med meget husligt arbejde, og hun kom hen og sagde: »Herre! bryder du dig ikke om, at min søster har ladet mig være ene om arbejdet? sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig. « Men Herren svarede og sagde til hende: "Marta! Marta! du gør dig bekymring og uro med mange ting; men et er nødvendigt. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende.« [Luk. 10,38-42](#)

Fortællingen om Marta og Maria er kendt og kær for enhver bibellæser. Men hvad er det egentlig, denne fortælling skal sige os? Det står måske ikke alle helt klart.

Det hænder, at man hører prædikener om to slags kristne: Marta-kristne og Maria-kristne. Man får da at høre, at her har Bibelen skitseret for os to forskellige kristentyper: en, som er udadvendt og aktiv, og en anden, som er indadvendt og mere anlagt for stille meditation.

Hvor meget eller hvor lidt der i og for sig kan være i en sådan udlægning, skal ikke diskuteres her. For det er i hvert fald ikke dette, teksten i Luk. 10 vil sige os. Det er muligt, at Marta af naturen var mere aktiv end Maria. Men dette har i denne forbindelse ingen særlig interesse.

Det, teksten vil sige os, er noget andet. Den vil give os både en advarsel og en tilskyndelse. Den vil sige os, at intet som helst må komme i vejen for Guds ord.

Jesus kommer med en mild advarsel til Marta: »Du gør dig bekymring og uro med mange ting; men et er nødvendigt.«

Hvad er så dette ene nødvendige? Svaret er: At sidde ved Jesu fødder og høre hans ord.

Marta var travlt optaget med at tjene Jesus. Det græske ord, som her er gengivet med »at være travlt optaget af«, betyder egentlig »at blive distraheret af noget«. Vi ved, hvad det er at blive distraheret. Opmærksomheden retter sig snart mod det ene, snart mod det andet. øjnene farer hid og did, tankerne svirrer fra det ene til det andet. Hvad var det, Marta var distraheret af? Det huslige arbejde.

Lad os ikke gøre os mere åndelige, end vi er. Vi vil gerne have mad, og den må laves til. Jeg er bange for, at der somme tider er blevet sagt noget om Martas travlhed i køkkenet, som ikke helt svarede til prædikantens indsats ved middagsbordet bagefter.

På ethvert område i livet er der ting, som i sig selv er gode og nødvendige. De kan distrahere en fra det vigtigste i verden. Præsten med den omfattende årsstatistik over antal gudstjenester, møder, komiteer og arrangementer. Prædikanten på lignende vis. Og lederne i ungdomsklubben, som farer fra det ene arrangement til det andet i åndeløs iver efter nye ideer og impulser. Arbejdet på kontor eller værksted eller ved landbrug, eller hvad det nu er. Vi har så travlt, så travlt.

Men det er farligt, hvis arbejdet kommer til at stå i stedet for Guds ord.

Hvorfor er det da så nødvendigt at høre Guds ord? Jo, for uden Guds ord ved vi simpelthen ikke, hvad der er kristendom. Vi kender ikke Gud, ved intet om frelsen, intet om vejen til evigt liv - er helt igennem hjælpeløse og uvidende uden Guds ord.

Der råder en forfærdelig misforståelse. Den findes blandt præster og kristne lægmænd.

Misforståelsen er den, at man tænker som så: Hvad kristendom er, det ved vi godt. Det moderne menneskes tankegang derimod er det ikke så lige en sag at blive klar over. Derfor bruger man ikke megen tid på at granske Guds ord og grunde på evangeliet. Det er mere om at gøre - mener man - at følge godt med i bøger og tidsskrifter for at lære det moderne menneskes tankegang at kende.

Her har man sat tingene fuldstændig på hovedet. Hvordan det moderne menneske tænker, er det egentlig ikke særlig vanskeligt at finde ud af. For vi er jo moderne mennesker alle, og det regner jo

over os med indtryk fra aviser, radio og fjernsyn. Vi er alle meget mere påvirket af vor tids tankegang, end de fleste er klar over, og tidens tankegang stemmer desværre kun alt for godt med vore hjerters medfødte indstilling.

Men hvad evangeliet er, det er i grunden en fremmed og ukendt sag for vort hjerte, sådan som det er af naturen. Det er ikke så hurtigt gjort at blive grundig kendt med evangeliet. Og uden Guds hellige Ånds lys over Ordet var der heller ingen af os, der virkelig forstod det. Evangeliet er »*hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte*«. [1. Kor. 2,9.](#)

Ingen kommer til troen og får lys over evangeliet uden at høre Guds ord, evangeliet om Jesu død for vore synder. Og ingen kan blive bevaret i troen gennem denne vanskelige verden uden ved i bøn at høre, læse og overveje Guds ord.

At en er død i alles sted ([2. Kor. 5,14](#)), og at Jesu retfærdighed og tilgivelse for synderne bliver tilregnet mig ved troens tillid alene, det er så fremmed for vor religiøse følelse, at vi overhovedet ikke kan tro det og leve i det, uden vi lever i Guds ord.

Dette viser sig tydeligt i forbindelse med bestemte situationer. Den lutherske prædikentradition har haft meget at sige om anfægtelsen. Det hører vi så vist ikke meget om nu for tiden. Mange, som kalder sig kristne, ved knap nok, hvad der menes med udtrykket. Men i det stille går mange mennesker omkring og er i dyb anfægtelse. De sidder i vore kirker og missionshuse, de kommer i vore foreninger, de opsøger os i sjælesorg.

Hvad er anfægtelse?

Anfægtelse er en åndelig nød, strid og fare, som den troende kan komme ind i for kortere eller længere tid. Ingen slipper helt fri for anfægtelse.

Du skal mærke dig forskellen mellem fristelse og anfægtelse. I fristelsen møder du noget, som lokker dig og vil drage dig bort fra livet i Gud. Djævelen søger at bilde dig ind, at der findes det, som er langt mere værd end kristenlivet. Med anfægtelsen er det anderledes. Der møder du noget, som vil berøve dig troen og gudsforholdet ved at sige, at du ikke er værdig dertil. Du vil gerne være en kristen, men i anfægtelsen tvivler du på, om du er det.

Du bekender troen, du vil være hos Jesus. Men Guds hellige lov rejser sig imod dig og anklager dig. Du oplever, at Gud selv anklager dig i sin hellige lov. - Og Djævelen kommer og hvisker i dit hjerte: Du kan lige så godt opgive ethvert håb om at blive salig. Din synd er for stor.

Det er en forfærdelig oplevelse, og den kender alle sande kristne noget til. Man føler det, som alt er imod en, alt anklager, gamle synder dukker op i mindet og smerter dig, Guds lov dømmer dig, og din egen samvittighed har ingen trøst at give, for du må indrømme, at anklagerne er sande, alle som en.

Dette er anfægtelse, og hvad skal man gøre med den?

Ja, det kunne de gerne forsøge at sige noget mere om, disse prædikanter, som prædiker så moderigtigt om u-landshjælp, social retfærdighed, ligestilling og meget andet, som i og for sig er rigtigt nok. Hvorfor har I ikke noget at sige til hjælp for mennesker, som er i anfægtelse, I moderne forkyndere? Kender I ikke selv evangeliet?

Luther rejser spørgsmålet, hvorfor det er så vanskeligt at blive omvendt og frelst på dødslejet. Han ved, det kan ske, men han tror ikke, det sker ret tit. For, siger han, der skal megen øvelse til at vide, hvordan man skal opgive al sin egen retfærdighed og stole på Jesus alene. Den uomvendte har ingen erfaring i disse ting, han kender ikke troens hemmelighed og livet i Jesus. Og derfor bliver det ikke let for ham i dødens stund at finde fred og at tro sine synders forladelse. Her er noget at tænke på!

Hvad skal man gribe til i anfægtelseris nød? Og hvordan skal man kunne hjælpe mennesker, som er inde i denne åndelige nød og fare, dømt af deres samvittighed - ja, af Gud selv.

Her hjælper ikke, hvad du har af lærdom og uddannelse - om så det er det nyeste nye inden for psykologi og psykiatri. Her hjælper intet andet end evangeliet om Jesu kors, grebet og fastholdt i et troende hjertes erfaring. Har du et sådant kendskab til Jesus, at du kan holde hans død og blod op mod Guds retfærdige dom over dine synder?

Det lærer du kun i Guds eget ord under Åndens vejledning. Ja, men så må intet komme i vejen for Guds ord.

Her kunne vi godt standse et øjeblik og overveje vor daglige omgang med Guds ord. Det er vigtigt med et regelmæssigt andagtsliv, så man daglig læser i Bibelen og er stille i bøn. Ligeså, at vi tager det nøje med, at der daglig holdes fælles andagt i vore kristne hjem.

Du vil få rig åndelig velsignelse ved regelmæssig bibellæsning. Man kan godt bruge en bibellæseplan - eller man kan følge sit eget oplæg. Hovedsagen er, at det sker regelmæssigt. Dit åndelige liv vil ellers stå i fare for at visne.

Læsningen af Guds ord hører sammen med bøn. Vi må bede Gud velsigne det, vi har læst, så det kan blive til åndelig vækst og fornyelse for os. Og vi må bruge vor stille stund til at lægge alt frem for Gud. Vort eget behov, vore kære, og vore nærmeste venner - og hele Guds riges sag. Lad os bede konkret for de opgaver i Guds rige, vi har kendskab til. Bed for dem, du kender eller ved om, som står med særligt ansvar i Guds riges arbejde. Bed for Guds riges vækst og fremgang - i vort eget land og over hele jorden.

Lad intet komme i vejen for Guds ord, hvad dette angår. Det er en almindelig erfaring, at der let melder sig noget, der vil hindre os, når vi tager Bibelen frem for at have en stille stund. Man behøver ikke at være i tvivl om, at det er Djævelen, der finder på et eller andet. Han hvisker dig i hjertet, at der er dette og hint, du må gøre først. Og vor onde natur griber kun alt for villigt en sådan chance for at undgå den stille stund med Guds ord. For det er vort kød imod både at møde Guds ord og at udsætte sig for bønnens Ånd.

Pas derfor godt på! Lad intet komme i vejen for Guds ord.

Regelmæssig omgang med Guds ord er også en sag for det kristne hjem. Man hører af og til noget trist: Unge kristne ægtepar vil ikke holde husandagt sammen med deres småbørn - de mener, at børnene er for små til at fatte noget af det. De må hellere vokse op i frihed, så de kan vælge frit, når de bliver store.

Dette er et sørgeligt udslag af mangel på åndelig dømmekraft. Du kan ikke vide, hvor meget børnene forstår. Som regel fatter de små mere, end de voksne tror. Og børnene tager ingen skade af at sidde stille nogle minutter, mens far og mor beder til Gud. Man behøver ikke bruge tvang - de vænner sig hurtigt til at sidde stille.

Og husk på, hvad Guds ord siger. Vi læser i [5. Mosebog kap.6](#): *»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke. Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage dig til hjerte; og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op; du skal binde dem som et tegn om din hånd, de skal være som et erindringsmærke på din pande, og du skal skrive dem på dørstolperne af dit hus og på dine porte.«*

Meningen er tydelig nok. Vi er ikke overladt til vor egen afgørelse, hvad husandagt angår. Gud har givet os besked om, hvad han venter, vi skal gøre.

Men nu skal vi standse for endnu et forhold. Marta var stærkt optaget af at tjene Jesus. Og denne tjeneste lagde beslag på hendes fulde opmærksomhed, så hun ikke havde tid til at lytte til det, Jesus havde at sige. Ikke alle er opmærksomme på det, men det er alligevel et faktum, at tjenesten, vi har taget op i menigheden, i foreningen, i organisationen, eller hvad det så er - denne tjeneste kan komme til at stå i vejen for Guds ord. Du bliver så optaget af din kristelige aktivitet, at du ingen tid får for Jesus.

Vi standsede lidt ved dette ovenfor. Men sagen går langt dybere end til, hvad der blev nævnt. Faren er ikke bare, at man bliver så engageret i den kristelige aktivitet, at der ingen tid bliver til stilhed. Det er i sandhed galt nok. Men det værste er det, som oftest ligger under: Din »kristendom« består i det, du gør den består i dit ansvar, dine opgaver osv. - og ikke i Jesus.

Hvorfor er der så mange, hvis kristendom bare består i deres virksomhed, ansvar og opgaver?

Hvorfor er der så mange, som aldrig har andet at snakke om end forsømte opgaver, som endelig må løses? Hvorfor siger de bestandig, at kristendom ikke består i at høre - nej, der må indsats til?

Hvorfor - kunne man sige - har Marta så travlt med at tjene Jesus, at hun ikke får tid til at høre på Jesus?

Jeg vil ikke besvare dette spørgsmål for hendes vedkommende, som boede i Betania. Men med tanke på mange, der bekender sig som kristne, vil jeg sige: Grunden til deres ensidige aktivitetskristendom er at finde i deres eget indre liv. De har aldrig stået således skyldige for Gud, at de er gået fallit med alt deres eget. De har aldrig oplevet den uendelige befrielse, det er, når en dømt samvittighed får fred med Gud i tillid til det, Jesus har gjort for os.

Derfor ved de ikke om andet i deres forhold til Gud end ansvar og opgaver. Derfor er det dem også så lidt om at gøre at høre evangeliet om Jesus. De har aldrig fået smag på evangeliet om nåden i Jesus Kristus. De lægger kun liden vægt på at høre - altid må de gøre et eller andet.

Men dette er også grunden til, at de irriteres over Maria, som giver sig god tid til at lytte. Passivitet, siger de - kristendom er noget andet. Vi må tage det alvorligt med vor indsats for Guds sag. Og så kører de på. Men glade er de ikke. Hjertets stille fryd over at være frelst af nåde kender de ikke. Også Maria kunne være aktiv. Det læser vi om i [Johs. 12](#). Hun kom med en krukke med kostbar salve. Hele dens indhold blev brugt til at salve Jesus. Og så står der: Huset fyldtes af salvens duft.

Duften af kærlighedens offer fra et hjerte, som elsker Jesus, kan også i dag fylde et hus. Og den kan virke langt stærkere på alle, som mærker den, end alt aktivistens stræb - og alle hans store planer.

Nu taler jeg ikke om de to søstre i Betania. Jeg tænker på de mennesker, vi møder i vore forsamlinger. I en kendt sang synger vi: »Min Jesus, lad mit hjerte få en sådan smag på dig, at nat og dag du være må min sjæl umistelig!«
Smag på Jesus.

Sådan taler og synger folk, som har lært at elske Jesus. De har fået øjet fæstet på Guds Lam, som bar verdens synder. De har fået nåde til at tro, at de selv har del i frelsesværket på Golgata. Det største og mest mærkværdige, de har hørt i deres liv, er evangeliet om nåden i Jesus. Det er så stort, at det kniber at tro det. Derfor vil de gerne høre det igen og igen, de bliver aldrig trætte af dette ord.

Det er deres mad, de har fået smag på den - de lever af den. Det er disse kristnes hjerter, der kan få huset til at »fyldes af salvens duft«. Det falder dem let at sige noget om Jesus. De elsker ham, som døde for dem.

Lad os slutte, som vi begyndte: Der må intet komme i vejen for Guds ord. Der må intet komme i vejen for Jesus. Ikke engang ens egen »kristendom«. Ja, slet ikke den.

Et er nødvendigt: At sidde ved Jesu fødder og høre hans ord.

(Afsnit fra "Udvælgelsen i Kristus - taler og bibelforedrag" af Carl Fr. Wisløff - Dansk Luthersk Forlag 1979 - Shafan 12-01-13)